

ဂန္ထီရဆန်းကြယ်လုံးချင်းဝတ္ထုသစ် အောင်မြင်စာပေ

ကြိတ်ကြိတ်

ခင်းသုံးတန်ပြားသည့်တောကြမ်း

၀ ၆ ၂ ၃ ၀ ၆ ၆ ၀ ၆ ၀

ဒဿနလက်ဆောင်

*သင်က သင်၏ နာမည်ကို
တစ်ကြိမ်ထိခိုက်အောင် ပြုလုပ်မိပါက
ထိုနာမည်ဆိုးက သင့်ကို တစ်သက်လုံး
နယ်မထူနိုင်အောင် အကြိမ်ကြိမ် နှိပ်စက်ပေလိမ့်မည်။

*နာမည်ပျက် ရှိခဲ့ဖူးသောသူများ သည်
အဘယ်မျှပင် ဟန်ဆောင်ဖုံးကွယ်စေကြကာမူ
အနှေးနှင့် အမြန်ဆိုသလို...
၎င်းတို့ ၏ စရိုက်လက္ခဏာများကို
ပြသလေ့ရှိကြသည် ။

*အရည်အချင်းဆိုသည် မှာ ...
လူတိုင်းအတွက် မွေးရာပါလက်ဆောင်အဖြစ်
ပါလာတတ်သည် ...။
မိမိ၌ ရှိနေသောအရည်အချင်းကို
သိခြင်း၊ မသိခြင်းနှင့်
ထုတ်ယူသုံးစွဲမှုနှင့် လစ်လျူရှုထားခြင်းသာ

တစ်ဦးနှင့် တစ်ဦး မတူညီကြခြင်းဖြစ်သည်။ ။

*စွန့်ပယ်ရန် ခက်ခဲသောကိစ္စများ ထဲတွင်
မကောင်းမှုကို စိတ်ဝင်စားခြင်းနှင့်
၎င်း၌ ပျော်မွေ့လိုသောညာဉ်ဆိုးများ လည်း
ပါဝင်ပေသည်။ ။

*မိန်းကလေးတစ်ယောက်၏
လှပချောမောခြင်းသည်
သူမအတွက် တန်ဖိုးမဖြတ်နိုင်သောရတနာဖြစ်သည်။ ။
တန်ဖိုးနားလည်သူနှင့် တွေ့ပါက
ပိုမို၍ တန်ဖိုးမြင့်တက်လာနိုင်သလို
တန်ဖိုးနားမလည်သူလက်ထဲ ရောက်သွားပါက
တန်ဖိုးမဲ့ရုံမက ပျက်စီးခြင်းသို့ ရောက်တော့သည်။ ။

*အရောင်းအဝယ်ဆိုရာ၌
ဝယ်ခြင်းထက် ရောင်းခြင်းက ပိုခက်သည်။ ။
တန်ဖိုးရှိသောရတနာကိုပင်
ရောင်းချရာမှာ အခက်အခဲရှိနိုင်၏။
ရတနာထက် တန်ဖိုးမြင့်သော

မိန်းကလေးတစ်ယောက်၏ အလှတရားကို
အလွယ်တကူ ရောင်းချလိုက်ခြင်းသည်
ဘဝအတွက် ကြီးမားသောမှားယွင်းမှုကို ဖြစ်စေသည်။

*ဆောင်းရာသီ၌ အပြင်အေးသော်လည်း
အတွင်း၌ ပူသည် ၊
နွေရာသီ၌ အပြင်ပူသော်လည်း
အတွင်း၌ အေးတတ်ပေသည် ၊
ထိုသဘောကို သစ်ပင်များက ပြသပေးသည်။
မိန်းကလေးတစ်ယောက်၏ အတွင်းသဘောကိုတော့
သစ်ပင်များက နားမလည်နိုင်ကြပေ...။

*အခြားသူတစ်ဦးတစ်ယောက်ထံမှ
တစ်စုံတစ်ခုကို လက်ခံယူမိခြင်းသည်
သင်၏ လွတ်လပ်မှုအချို့ကို
ရောင်းချလိုက်ခြင်းပင်ဖြစ်ပေသည်။

*သင့်၌ အခက်အခဲ အကျပ်အတည်းများ
ဝန်းရံလာခြင်းသည်
မိတ်ဆွေအတူအယောင်များအား

အဝေးသို့ ရောက်သွားစေသောအချက်ဖြစ်သည်။ ။

*နှစ်ဖက်အချွန်ပါသောအပ်သည်

အပ်ချုပ်ရာမှာ အသုံးချ၍ မရသလို

စိတ်နှစ်ခွရှိသူအတွက်လည်း

မည်သည့် အောင်မြင်မှုမှ ရမည်မဟုတ်ပေ။

*အမှားတစ်ခုကို ကျူးလွန်ပြီးမှ

ပြန်လည်သုံးသပ်၍ အပြစ်ရှာတတ်လျှင်

ကောင်းပါသည်။ ။

သို့သော်...မကျူးလွန်မီက

တွေးတောဆင်ခြင်နိုင်ပါက

ပိုကောင်းပါသည်။ ။

အခန်း(၁)

ဦးထန်ဖုန်းရှိန်နှင့် အန္တရာယ်များ သောကတိ

သီခေါင်မြင့်မားလှသော တောင်မြင့်ကြီးများ ပေါ်၌ နှင်း
သင်တိုင်းများက လွှမ်းခြုံထားလေသည်။ ။

မြောက်ဘက်သစ်တောကြီးများ ၊ အနောက်ဘက်တွင် ရှိသောသစ်

တောကြီးများက တောင်ခြေတဝိုက်ကို အစိမ်းရောင် များ ဖြင့် လွှမ်းခြုံထားလေသည်။ ။

ကချင်ပြည်နယ်၏ နေရာအတော်များများမှာ သစ်တော ကြီးများ နှင့် တောင်မြင့်ကြီးများက နေရာယူထားကြလေသည်။ ။

တိဗက်ကုန်းပြင်မြင့်မှ ထိုးထွက်လာသော တောင်တန်း တောင်စွယ်များ သည် ကချင်ပြည်နယ်အတွင်း၌ မြောက်ဘက်မှ တောင်ဘက်သို့ ဒေါင်လိုက်သွယ်တန်းထားလျက်ရှိပေသည်။ ။

ပမာဆိုရလျှင် လက်ငါးချောင်း ဖြန့်ခင်းထားသည် နှင့် တူလှပေသည်။ ။

အရှေ့ဘက် နယ်နိမိတ်တလျှောက်တွင် မြောက်မှ တောင်သို့ သွယ်တန်းလျက်ရှိသော ကချင်တောင်တန်းကြီး ရှိ လေသည်။ ။

ထိုတောင်တန်းကြီးသည် တောင်ခြေမှ တောင်ထိပ်အထိ ခရီးအကွာ အဝေး မိုင်(၃၀)မှ (၃၅)မိုင်အထိ ရှိလေသည်။ ။

တောင်ထွတ်များမှာ လည်း ပေ(၃၀၀၀)မှ ပေ(၇၀၀၀) ကျော်အထိ မြင့်မားကြပြီး အချို့တောင်ထွတ်ကြီးများမှာ ပေ (၁၀၀၀၀)ကျော်အထိ မြင့်မားလေသည်။ ။

ကချင်တောင်တန်းကြီး၏ အနောက်ဘက် အင်မိုင်ခန့် မလိခမြစ်အကြားတွင် ရှိသော 'ရှန်ငေါ' တောင်တန်းမှာ မြောက် ပိုင်းမှ ဆင်းလာသည့် 'ငလောင်ကွန်း' တောင်နှင့် တစ်ဆက် တည်းဖြစ်ပြီး တြိဂံနယ်မြေတစ်ခုလုံးကို တောင်တန်းဒေသ ဖြစ် လာစေခဲ့သည်။ ။

ထိုတောင်တန်းတွင် 'နင်ဂွန်ဘွန်' တောင်ထိပ်မှာ ပေ (၁၀,၇၁၂)ရှိပြီး အမြင့်ဆုံးဖြစ်ပေသည်။ ။

ကချင်ပြည်နယ်အတွင်းရှိ တောင်တန်းကြီးများ ထဲတွင် 'ပလောင်လန်ဘွန်' တောင်တန်းကမူ ထူးခြားစွာဖြင့် အရှေ့ အနောက် သွယ်တန်းလျက်ရှိပေသည်။ ။

အမြင့်ဆုံးတောင်ထွတ်မှာ ပေပေါင်း(၁၀,၉၈၉) မြင့် သည့် တဝမ်းဘွန်တောင်ထွတ်ဖြစ်သည်။ ။

အနောက်ဘက် နယ်နိမိတ်တလျှောက်တွင် ပလောင် လန်ဘွန် တောင်ခြေမှ စပြီး တောင်ဘက်သို့ သွယ်တန်းနေသော နမ့်ဆင်ဘွန်၊ ဝန်ထွက်ဘွန်၊ ဘရီဘွန်၊ နမ်မောဘွန်၊ ဆင်ခူးဘွန် စသည့် တောင်တန်းများသည် နယ်နိမိတ်အဆုံးအထိ အဆက် မပြတ် ရှိနေပေသည်။ ။

ရှေးနှစ်ပေါင်းများစွာက ထိုနေရာများမှာ ရာသီဥတု ကြမ်းသည် ကတစ်ကြောင်း၊ တောတောင်ထူထပ်သည် က တစ် ကြောင်းကြောင့် အခြေတကျ နေထိုင်သူ မရှိဘဲ နောက်ပိုင်းမှာ တော့ တိဗက်ကုန်းခြေမြင့်မှ ရွှေ့ပြောင်းလာသော လီဆူး၊ ရဝမ်၊ တိဗက်နှင့် အခြားမျိုးနွယ်စုကလေးများ ဝင်ရောက် လာပြီးနောက် ရေကြည်ရာ မြက်နုရာဒေသ ရှာ၍ နေထိုင်ကြလေသည်။ ။

ရဝမ်၊ လီဆူးတို့ သည် မြန်မာပြည်အတွင်း ဝင်ရောက် နေထိုင်သော်လည်း တစ်နေရာတည်းမှာ နေလေ့မရှိဘဲ တစ်နေ ရာမှ တစ်နေရာ ရွှေ့ပြောင်းနေထိုင်ကြသည်။ ။

လီဆူးတိုင်းရင်းသားတို့ သည် ပင်ကိုယ်စီအားဖြင့် Namadic Instinct ခေါ်သော လှည့်လည်သွားလာနေထိုင်လို သည့် ပင်ကိုယ်သိစိတ် ရှိကြသော ဂျစ်ပစီ(Gypsy)လူမျိုးများ နှင့် ဆင်ဆင်တူလေသည်။ ။

၎င်းတို့ ၏ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းအလုပ်မှာ သစ်ပင် ခုတ် မီးရှို့တောင်ယာလုပ်မှုအပေါ် ရပ်တည်ကြရသည်။ ။

အချို့လည်း လှည့်လည်သွားလာကာ တောလိုက်ခြင်း၊ ငါးဖမ်းခြင်း၊ ရွှေကျင်ခြင်း စသော အတည်တကျ မဟုတ်သည့် လုပ်ငန်းများ အပေါ်၌ မှီခိုနေထိုင်ကြသည်။ ။

တစ်နေရာမကောင်းလျှင် တစ်နေရာရွှေ့ပြောင်း၍ လုပ်ကိုင်စားသောက်ကြသောကြောင့် ပစ္စည်းလည်း များများ မရှိ ကြပေ။

အသုံးပြုသော စားအိုးစားခွက်နှင့် အနည်းငယ်သော ပစ္စည်းများကို ပလိုင်းထဲထည့်၊ တောင်းထဲသို့ ထည့်၍ မွေးထား သော ဆိတ်၊ ခွေး၊ ကြက် အစရှိသော သတ္တဝါများကိုပါ ခေါ်ဆောင်ပြီး တစ်နေရာမှ တစ်နေရာသို့ ရွှေ့ပြောင်းလေ့ရှိကြသည်။ ။

ရောက်သည့် နေရာမှာ သစ်ပင်ခုတ်၊ မီးရှို့၊ တောင်ယာ စိုက်၊ အမဲလိုက်ဖြင့် ဖြစ်သလို နေကြပြန်သည်။ ။

ထိုနေရာမှာ နေ၍ အနည်းငယ် အချိန်ကြာ လာပြီး မကောင်းတော့လျှင် အခြားနေရာသို့ ရွှေ့ပြောင်းကြပြန်လေ သည်။ ။

(၁၉၃၂)ခုနှစ်နောက်ပိုင်းကာလများ တွင် ခရစ်ယာန် သာသနာပြုလုပ်ငန်းများ နယ်ချဲ့လာရာမှ မြန်မာပြည်မြောက် ဖျားဒေသများ သို့ တစ်စတစ်စနှင့် ခြေကုတ်ယူ လာလေသည်။ ။

တိဗက်တောင်ကုန်းဒေသများ သည် လည်းကောင်း၊

အနောက်ဘက် အိန္ဒိယဒေသသည် လည်းကောင်း၊

မြန်မာပြည်တောင်ပိုင်းဒေသများ တွင် ဗုဒ္ဓဘာသာ ယုံကြည်ကိုးကွယ်မှု များ သော်လည်း မြောက်ဘက်မှာ တိဗက်၊ အနောက်ဘက်မှာ အိန္ဒိယနှင့် တောင်ဘက်တွင် မြန်မာပြည် အောက်ပိုင်းဒေသများ တွင် ဗုဒ္ဓဘာသာ ထွန်းကားပြန့်ပွားလျက် ရှိနေပြီဖြစ်သော်လည်း ထိုနေရာသုံးခု

၏ တြိဂံအလယ်နေရာမှာ နေထိုင်ကြသော ချင်း၊ ကချင်၊ လီဆူး၊ ရဝမ် အစရှိသော တိုင်းရင်းသားများ သည် ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်များ မရှိကြပေ။

ရှေးအခါက နတ်ကိုးကွယ်ယုံကြည်မှု ရှိကြရာမှ ခရစ်ယာန် သာသနာပြုများ ဝင်ရောက်လာသောအခါ ၎င်းတို့ ၏ စည်းရုံးရေး ကောင်းမွန်မှုကြောင့် ခရစ်ယာန်ဘာသာဝင်များ ဖြစ်သွားကြသည်။ ။

နောက်ပိုင်းမှာ တော့ ခရစ်ယာန်သာသနာပြုဆရာများ ၏ စည်းရုံးရေးကောင်းမှုကြောင့် ချင်း၊ ကချင်၊ ရဝမ်၊ လီဆူး စသော တိုင်းရင်းသားတို့ မှာ စုဖွဲ့၍ ရွာများ တည်ထောင်ကာ နေခဲ့ကြရာမှ နောက်ပိုင်းမှာ လီဆူးရွာ၊ ရဝမ်ရွာများ တဖြည်းဖြည်းနှင့် ပေါ်ပေါက်လာကြလေသည်။ ။

မြန်မာနိုင်ငံ၏ မြောက်ဘက်များ ကချင်ပြည်နယ်ဒေသ များ သို့ ခရစ်ယာန်သာသနာပြုလုပ်ငန်းများ စတင်ဝင်ရောက်လာ စဉ်က မြစ်ကြီးနား၊ ဗန်းမော် စသောမြို့များ ဘက်မှ ဝင်ရောက်ကြ ခြင်းမဟုတ်ပေ။

ယခင် တရုတ်ပြည်၊ ယူနန်နယ်အတွင်းရှိ အေဘီအမ် သာသနာပြုဂိုဏ်းဝင်ဖြစ်သော (Tibetan Lisuland Churches of Christ Mission)အား ဦးစီးဆောင်ရွက်ခဲ့သည် အမေရိကန် သာသနာပြုဆရာ ဂျေအာရ်မော့စ် Rev J.R Morse နှင့် Assembly of God အဖွဲ့အား ဦးစီးဆောင်ရွက်လျက် ရှိသော သာသနာပြုဆရာ ဂျေစီမော်ရစ်ဆင် Rev . J.C Morrisom တို့ ကသာ ပူတာအိုနယ်အတွင်း၌ ရဝမ်နှင့် လီဆူးလူမျိုးများကိုသာ အဓိကထား၍ သာသနာပြုခဲ့ကြလေသည်။ ။

အမေရိကန်သာသနာပြုဆရာ ဂျေအာရ်မော့စ်နှင့် ၎င်း ၏ ဇနီးတို့သည် (၁၉၃၀)ခုနှစ်တွင် Yunnan Tibetan Christian Mission ကို စတင်တည်ထောင်၍ တရုတ်ပြည်အတွင်းရှိ မြန်မာနှင့် တိဗက်နယ်စပ်ဒေသများ တလျှောက်တွင် သာသနာ ပြုခဲ့ကြသည်။ ။

၎င်းသာသနာပြုအဖွဲ့ကို Tibetan Lisuland Churches of Christ ဟူ၍ လည်းကောင်း ခေါ်တွင် ခဲ့လေသည်။ ။

၎င်းတို့ အဖွဲ့ချုပ် တည်ရှိရာမှာ ယူနန်နယ်အတွင်းရှိ လတ်ဇာ Latza ၏ အောက်ဘက်ရှိ Puge Lah ၌ ဖြစ်ခဲ့၏။

ထိုဌာနချုပ်မှ နေ၍ သာသနာပြုအဖွဲ့သည် သံလွင်မြစ် ဝှမ်းဒေသတလျှောက် တိဗက်ပြည်အတွင်းအထိနှင့် အရှေ့ဘက် ရှိ မဲခေါင်မြစ်ဝှမ်းအထိ သာသနာပြုလုပ်ငန်းများ ဆောင်ရွက်ခဲ့ ကြလေသည်။ ။

(၁၉၃၂)ခုနှစ်တွင် စတင်၍ ယူနန်နှင့် တိဗက်နယ်စပ်ရှိ လီဆူးတိုင်းရင်းသားများကို အဓိက ထားကာ သာသနာပြုခဲ့ကြ လေသည်။ ။

ထိုကဲ့သို့ ဆောင်ရွက်နေရာမှ (၁၉၃၃)ခုနှစ်တွင် ၎င်း အဖွဲ့သည် မြန်မာပြည်အစိုးရထံမှ ခွင့်ပန်၍ ခေါင်လန်မူးနှင့် အာကျန်မြစ်ဝှမ်းဒေသများ ဘက်သို့ တိုးချဲ့၍ သာသနာပြုခဲ့ကြ လေသည်။ ။

ထိုမှ တစ်ဖန် မေခမြစ်ဝှမ်းအဖျားပိုင်းနှင့် ထရုံမြစ်ဝှမ်း ဒေသများ သို့လည်း သွားရောက်၍ သာသနာပြုခဲ့ကြလေသည်။ ။

(၁၉၄၆)ခုနှစ်၌ ဤ Yunnan Tibetan Christian Mission ဂိုဏ်းဝင် ပေါင်း(၇၀၀၀)ခန့် ရှိခဲ့၍ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းပေါင်း (၆၇)ကျောင်းအထိ ရှိလာခဲ့သည်။ ။

ထိုဦးရေ၏ ထက်ဝက်ခန့်မှာ သံလွင်မြစ်၏ အနောက် ဘက်၌ ရှိသော မြန်မာပြည်အတွင်း၌ ရှိခဲ့လေသည်။ ။

မော့စ်အဖွဲ့သည် ခရစ်ယာန်တပည့်များကို အကြောင်း ပြကာ ပူတာအိုနယ်အတွင်းသို့ ချဲ့လာကြလေသည်။ ။

တပည့်များက တောင့်တ၍ ၎င်းတို့ အား တရားဓမ္မ ဟောပြရန်အတွက် သွားရန် လိုအပ်သည် ဟူသော အကြောင်းပြချက်နှင့် မြန်မာပြည်အစိုးရထံ ခွင့်တောင်း၍ ထရုံမြစ်နှင့် အာ ကျန်မြစ်ဝှမ်းများ ဘက်သို့ ဝင်လာခဲ့ကြသည်။ ။

ထိုမြစ်ဝှမ်းမှ တစ်ဆင့် နမ်တမိုင်မြစ်ဝှမ်းတစ်လျှောက် အထိ သာသနာပြုလာခဲ့ရာ နောက်ဆုံး ပူတာအိုနယ်အတွင်းသို့ ရောက်လာခဲ့ကြသည်။ ။

ထိုဒေသသို့ ရောက်ပြီး သာသနာပြုရန်ဒေသများကိုပင် ထပ်မံရွေးချယ် လာလေတော့သည်။ ။

သာသနာပြုလုပ်ငန်းများ အဖြစ် ညီတားဒီးနှင့် ခေါင်လန် မူး အထက်နားရှိ ထာရီဝမ်ပေါင်း Htari Wanggong ရွာများကို ရွေးချယ်ကြသည်။ ။

ဤသို့ဖြင့် ဒုတိယကမ္ဘာစစ် မဖြစ်မီအချိန်ကပင် ခေါင် လန်ဖူးနှင့် အာကျန်မြစ်ဝှမ်းဒေသများ ဘက်သို့ တိုးချဲ့၍ သာ သနာပြုခဲ့ကြသည်။ ။

(၁၉၄၆)ခုနှစ်၌ ဤ Yunnan Tibetan Christian Mission ဂိုဏ်းဝင်ပေါင်း(၇၀၀၀)ခန့်နှင့် ဘုရားရှိခိုးကျောင်းပေါင်း (၆၇)ကျောင်းအထိ ရှိလာခဲ့ခြင်းဖြစ်ပေသည်။ ။

(၁၉၃၂)ခုနှစ်ဝန်းကျင်လောက်ကတည်းက လီဆူးတိုင်းရင်းသားများ ရှိသောနေရာများ ၌ ခရစ်ယာန်သာသနာပြု လုပ် ငန်းများ ကြိုးစားဆောင်ရွက်ခဲ့ရာ မြန်မာနိုင်ငံ လွတ်လပ်ရေး ရပြီးနောက်ပိုင်း (၁၉၅၅)ခုနှစ်ဝန်းကျင်ရောက်သောအခါ နေရာ အတော်များများမှာ အမြစ်တွယ် ခြေကုတ်ယူနိုင်ခဲ့ကြသည်။ ။

ထိုသာသနာပြုအဖွဲ့များကို စတင်ပျိုးထောင်လာသူမှာ အမေရိကန် လူမျိုး ဂျော့ရပ်ဆပ်လ်မော့စ် (J.Russel Morse) ဆိုသူဖြစ်ပြီး နောက်ပိုင်း ၌ လည်း ၎င်းတို့ ၏ အဆက်အနွယ်များက အဆက်မပြတ် ကြိုးပမ်း ဆောင်ရွက်ခဲ့ကြလေသည်။ ။

ပူတာအိုနှင့် မဝေးလှသောမြောက်ပိုင်းဘက်တွင် လူသူ မရောက်သော လွင်ပြင်ချိုင့်ဝှမ်းကြီးတစ်ခုရှိသည်။ ။

ထိုလွင်ပြင်ချိုင့်ဝှမ်းကြီးမှာ ကျယ်ဝန်းပြီး တောကလည်း နက်သည်။ ။

ပတ်လည်မှာ လည်း တောင်မြင့်ကြီးများက တံတိုင်းကြီး များ သဖွယ် ကာရံထားသည်။ ။

အချို့နေရာများ ၌ လူတိုးမပေါက်နိုင်သော ကျူတော ကိုင်းတောကြီးများ ရှိပြီး ထိုတောအတွင်းသို့ ဝင်သွားပါက လူဖြစ် စေ တိရစ္ဆာန်ဖြစ်စေ အသက်ရှင်လျက်နှင့် ပြန်မထွက်လာနိုင်ကြ ပေ။

ထိုနွံအိုင်ကြီးများ ဝန်းရံထားသော အလယ်တွင် ရွာတစ် ရွာ ရှိသည်။ ။

မူလာရှီးဒီ အမည်ရှိသောရွာဖြစ်သည်။ ။

အိမ်ခြေပေါင်း(၁၅၀)ခန့်ရှိပြီး လူဦးရေငါးရာကျော်ခန့် ရှိသည်။ ။

ထိုရွာကို အုပ်ချုပ်နေသူမှာ ရွာလူကြီးဦးထန်ဖုန်းရှိန်ဖြစ် ပေသည်။ ။

ဦးထန်ဖုန်းရှိန် ထိုနေရာသို့ ရောက်ခဲ့ရပုံမှာ လည်း အတော်ကလေး ဆန်းကြယ်သည်။ ။

သူသည် ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကာလက အင်္ဂလိပ်စစ်တပ် တွင် အမှုထမ်းခဲ့ဖူးသူဖြစ်သည်။ ။

နောက်ပိုင်း အင်္ဂလိပ်စစ်တပ်မှ အရာရှိတစ်ဦးနှင့် အဆင်မပြေဖြစ်
ရာမှ လူကြားထဲတွင် ပါးရိုက်ခံရသည်။ ။

သို့ကြောင့် မကျေမနပ်ဖြစ်ခဲ့ပြီး တစ်နေ့ ကင်းလှည့် ထွက်လာစဉ် ထို
အင်္ဂလိပ်စစ်ဗိုလ်အား သေနတ်ဖြင့် ပစ်သတ်ခဲ့ပြီး ထွက်ပြေးခဲ့သည်။ ။

မြန်မာပြည်အတွင်းသို့ ရောက်သောအခါ ပူတာအိုနယ် ဘက်တွင် ခို
အောင်းနေခဲ့သည်။ ။

ရာဇဝတ်ဘေးသင့်မည်စိုးသောကြောင့် ရုပ်ဖျက်ကာ
သူ့ဘဝကိုလည်း ဇာတ်မြှုတ်ကာ နေထိုင်ခဲ့လေသည်။ ။

နောက်ပိုင်းမှာ တော့ ထိုနယ်ဘက်သို့ ခရစ်ယာန် သာ သနာပြုအဖွဲ့
တစ်ဖွဲ့ ရောက်လာရာ ထိုအဖွဲ့တွင် လမ်းပြအဖြစ် နှင့် လိုက် လာလေသ
ည်။ ။

ဦးထန်ဖုန်းရှိန်မှာ ရဝမ်သွေးပါသူဖြစ်ပြီး ရဝမ်စကားကို ပါ နားလ
ည်ရုံမက ရဝမ်လူမျိုးတို့ ၏ ဓလေ့ထုံးစံများကိုပါ သိကျွမ်းနွဲ့စပ်သူဖြစ်
သောကြောင့် များစွာအဆင်ပြေလှပေ သည်။ ။

ထိုအချိန်က ဦးထန်ဖုန်းရှိန်မှာ (၃၅)နှစ်ခန့်ပင် ရှိသေး သဖြင့် သွက်
လက်တက်ကြွသောအရွယ်ပင် ရှိသေးသည်။ ။ ၎င်း သာသနာပြုအဖွဲ့ကို
ဦးဆောင်လာသူမှာ ဂျိုးဇက်ဆိုသူဖြစ်သည်။ ။

ဂျိုးဇက်သည် ပူတာအိုချိုင့်ဝှမ်းအတွင်းရှိ သီခေါင်လှ သောနေရာများ
သို့ သွားရောက်၍ သာသနာပြုလုပ်ငန်းများ ဆောင်ရွက်ရာတွင် ဦးထန်
ဖုန်းရှိန်၏ အကူအညီကို များစွာရရှိ လေသည်။ ။

ဦးထန်ဖုန်းရှိန်မှာ ရဝမ်တိုင်းရင်းသားတစ်ဦးဖြစ်သဖြင့် ရဝမ်ဘာ
သာစကားကို ကျွမ်းကျင်ရုံမက အခြားတိုင်းရင်းသား များ ဖြစ်ကြသော

လီဆူးနှင့် ခန္တီးရှမ်းဘာသာတို့ ကိုပါ အတန် အသင့် တတ်ကျွမ်းလေရာ
ထိုနယ်တဝိုက်တွင် နေထိုင်ကြသော တိုင်းရင်းသားများ နှင့် ဆက်သွယ်
ရာတွင် များစွာလွယ်ကူချောမွေ့လေသည်။ ။

သို့ကြောင့် ဂျိုးဇက်က ၎င်းကို စကားပြန်တစ်ဦးအနေ သာမက ၎င်း
၏ လက်ထောက်အဖြစ်နှင့် ပါ လုပ်ကိုင်ရန် တာဝန် ပေးထားလေ၏။

ဦးထန်ဖုန်းရှိန်တို့ ထိုဒေသသို့ ရောက်သွားစဉ်က (၁၉၃၂)ခုနှစ်ဝန်း
ကျင်ခန့်သာ ရှိသေးသဖြင့် တောတောင်ထူထပ် ကာ လူနေအိမ်ခြေပင် မ
ရှိသေးပေ။

တောတောင်ထူထပ်ခြင်း၊ ရွံ့နွံအိုင်များ ပေါ်ခြင်း၊ ရာသီ ဥတု
ဆိုးဝါးခြင်းကြောင့် အတည်တကျ နေထိုင်ကြသူ မရှိကြ သေးပေ။

လီဆူးနှင့် ရဝမ်တိုင်းရင်းသားအချို့ ရှိနှင့် ပြီဖြစ်သော် လည်း နေရာ
အတည်တကျ မရှိဘဲ ဂျစ်ပစီများ ပမာ တစ်နေရာမှ တစ်နေရာ ရွှေ့ပြောင်း
နေထိုင်ကြသည်။ ။

သို့သော်လည်း လွင်ပြင်ချိုင့်ဝှမ်းကြီး ရှိရာကိုတော့ မလာ ဝံ့ကြပေ။

အဘယ့်ကြောင့် ဆိုသော် ထိုနေရာသို့ လာမိပါက လူနှင့်
တိရစ္ဆာန်များ မကြာခဏ ပျောက်ဆုံးသဖြင့် မကောင်းဆိုးဝါးများ ဖမ်း
စားသည် ဟု အယူစွဲ ရှိသောကြောင့် ဖြစ်ပေသည်။ ။

ချိုင့်ဝှမ်းအတွင်း၌ ကျူတောကိုင်းတောကြီးများ ဖုံးလွှမ်း နေသော
နေရာ၏ အလယ်၌ မည်သို့သောအန္တရာယ်မျိုး ရှိနေ သည် ကိုလည်း သူ
တို့ မသိကြပေ။

ကြောက်သဖြင့် သိအောင်လည်း မကြိုးစားဘဲ ဝေးဝေး မှ သာ ရှောင်
ငြိမ်းကြသည်။ ။

ဂျိုးဇက်ခေါင်းဆောင်သော သာသနာပြုအဖွဲ့သည် ဦး ထန်ဖုန်းရှိန် ဦးဆောင်လမ်းပြပေးမှုကြောင့် ထိုလွင်ပြင်ချိုင့်ဝှမ်း ဒေသသို့ ရောက်ခဲ့ကြသည်။ ။

၎င်းတို့ ထိုနေရာသို့ ရောက်သောအခါ လွင်ပြင်တစ် ပိုက်တွင် အနံ့အပြား ရှိနေကြသော လီဆူးနှင့် ရဝမ်တိုင်းရင်း သားများအား စုစည်း၍ ခရစ်ယာန်သာသနာပြုလုပ်ငန်းများ ဆောင်ရွက်ကြလေသည်။ ။

နှစ်အနည်းငယ်ကြာသော် ထိုနေရာတွင် ရွာငယ်တစ် ရွာမျှ ဖြစ် လာလေသည်။ ။

ဂျိုးဇက်နှင့် အဖွဲ့သားများ စတင်ရောက်လာစဉ်က လူဦး ရေ မများလှပေ။ ။

ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီး ပြီးသောအခါ လီဆူးတိုင်းရင်းသား များ စွာတို့သည် တရုတ်ပြည် ယူနန်နယ်မှ တစ်ဆင့် နှစ်စဉ်နှစ် တိုင်းလိုလို ပူတာအိုနယ်အတွင်းသို့ အိမ်ထောင်လိုက် မိမိတို့ ပိုင် ဆိတ်၊ ဝက်နှင့် စားအိုးစားခွက်များကိုပါ ယူဆောင်၍ ဝင်ရောက် လာကြသည်။ ။

ထိုသို့ဝင်ရောက်လာကြသော လီဆူးနှင့် ရဝမ်တိုင်းရင်း သားများကို ဂျိုးဇက်တို့ အဖွဲ့က ကူညီစောင့်ရှောက်ပေးခဲ့ကြလေ သည်။ ။

(၁၉၅၀)ခုနှစ်လောက် ရောက်သောအခါ စတင်တည် ထောင်စက အိမ်ခြေအနည်းငယ်သာ ရှိသော မူလာရှိဒီးရွာမှာ အိမ်ခြေ(၁၅၀)ကျော် ရှိလာပြီး လူဦးရေ(၅၀၀)ကျော်အထိ ရှိလာ ခဲ့သည်။ ။

ဂျိုးဇက်က သာသနာပြုလုပ်ငန်းများ အတွက် ကြိုးစား ဆောင်ရွက်သလို နောက်ပိုင်းမှာ တော့ ရွာလူကြီးအဖြစ် ဦးထန် ဖုန်းရှိန်က အုပ်ချုပ်ဆောင်ရွက်လေသည်။ ။

နောက်ပိုင်းမှာ တော့ ဦးထန်ဖုန်းရှိန်မှာ ခန္တီးရှမ်း အမျိုး သမီးတစ်ဦးဖြစ်သူ နန်းမြကြည်နှင့် လက်ထပ်ပေါင်းသင်းကာ အခြေတကျ နေထိုင်ခဲ့သည်။ ။

တစ်နေ့သ၌ အဂလိန်သို့ ပြန်တော့မည်ဖြစ်သော ဂျိုး ဇက်က ဦးထန်ဖုန်းရှိန်ကို ခေါ်ပြောသည်။ ။

"မင်းဟာ လူသတ်ပြီး ထွက်ပြေးနေတဲ့ စစ်ပြေးတရားခံ တစ်ယောက်ဖြစ်တယ်ဆိုတာ ကျွန်ုပ်သိတယ်၊

ဒါပေမယ့် မင်း ကျွန်ုပ်ရဲ့ သာသနာပြုလုပ်ငန်းတွေမှာ အားကြိုးမာန်တက် အကူအညီပေးခဲ့လို့ ကျူးလွန်ခဲ့တဲ့ အပြစ်တွေ ကို မေ့ထားခဲ့တာပဲ'၊

ထိုစကားကြားသောအခါ ဦးထန်ဖုန်းရှိန်မှာ များစွာ အံ့သြသွားလေသည်။ ။

မိမိက လုံခြုံလှပြီထင်နေသော လျှို့ဝှက်ချက်ကို တစ်ဖက်လူက ကောင်းကောင်း သိနေသောကြောင့် စိတ်မချမ်းမသာ ဖြစ်သွားမိလေသည်။ ။

"ဒါပေမယ့် ဘာမှ မစိုးရိမ်ပါနဲ့ ၊ မင်းက ဘုရားသခင်ရဲ့ အကျိုးကို အားကြိုးမာန်တက် ဆောင်ရွက်ပေးခဲ့တဲ့ အတွက် ဘုရားသခင်က စောင့်ရှောက်ပေးပါလိမ့်မယ်၊ ကျွန်ုပ် မင်းကို အရေးမယူပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် ကတိတစ်ခုတော့ ပေးရလိမ့်မယ်"

"ဘယ်လိုကတိမျိုးပါလဲ သခင်"

"ကျွန်ုပ်တို့ ခက်ခက်ခဲခဲ ကြိုးပမ်းအားထုတ်ပြီး တည်ထောင်ထားခဲ့တဲ့ မူလာရီးဒီရွာကလေးကို မပျက်စီးစေဖို့ မင်းက တာဝန်ယူ စောင့်ရှောက်

က်ပေးပါ။

ရွာက လူတွေ လျော့သွားတာမျိုး မဖြစ်စေဘဲ တိုးပွား လာအောင် မင်းက ထိန်းသိမ်းဆောင်ရွက်ပေးပါ။ အဲသည် လို ဆောင်ရွက်ပေးနိုင်မယ်ဆိုရင် မင်းကျူးလွန်ခဲ့တဲ့ အပြစ်တွေ အားလုံး ခွင့်လွှတ်ပေးပါ့မယ်။"

ဟု ကတိတောင်းလေသည် ။

"ကောင်းပါပြီ သခင်၊ သခင်မရှိတော့တဲ့ နောက်ပိုင်း သခင်တည် ထောင်ထားခဲ့တဲ့ မူလာရှီးဒီရွာကို မပျက်စီးစေရဘဲ တိုးတက်အောင် ဆောင်ရွက်ပေးပါ့မယ်လို့ ကတိပေးပါတယ်။"

ဟု ကတိပေး လိုက်လေသည် ။

နောက်ပိုင်းမှာ တော့ ဦးထန်ဖုန်းရိန်အနေနှင့် ထိုကတိ တည်မြဲစေရန် နည်းမျိုးစုံ သုံးကာ ဆောင်ရွက်ရလေတော့သည် ။

*

အခန်း(၂)
ကြောက်စရာကောင်းသည့် ပဟေဠိပုစ္ဆာ

သည် နေရာတွင် မူလာရီးဒီရွာ တည်ရှိနေပုံနှင့် ပတ်ဝန်းကျင်အနေအထားများကို ကြိုတင်ရေးသားရပေမည်။

မူလာရီးဒီရွာ ရှိသောနေရာမှာ ပူတာအိုမြောက်ဘက် ချိုင့်ဝှမ်းလွင်ပြင်အတွင်း၌ ဖြစ်သည် ။

ရှေးနှစ်ပေါင်းတစ်ရာကျော်ခန့်က ထိုနေရာတဝိုက်မှာ လူသူအရောက်အပေါက် မရှိသောနေရာများ ပင်ဖြစ်သည် ။

တောင်မြင့်ကြီးများ ကာရံထားခြင်း၊ တောနက်ကြီးများ ဖုံးလွှမ်းနေခြင်း၊ ရွံ့နွံအိုင်များ ပေါ်ခြင်း၊ သားရဲတိရစ္ဆာန် ပေါများ ခြင်း၊ ရာသီဥတုဆိုးဝါးခြင်း စသော အန္တရာယ်များကြောင့် အကြောင်းမရှိဘဲနှင့် မသွားလာကြပေ။

အထူးသဖြင့် ကျူတော၊ ကိုင်းတောကြီးများမှာ လူ တစ်ရပ်နှစ်ရပ်ခန့် မြင့်နေပြီး အတွင်းသို့ လူမဆိုထားနှင့် ၊ ဆင် တစ်ကောင် ဝင်သွားလျှင်ပင် ပျောက်ကွယ်သွားလေသည် ။

ထို့ထက် ကျူတောနှင့် ကိုင်းတောကြီးများ အတွင်း၌ မည် သို့သော အန္တရာယ်ကောင်များ ရှိနေသည် ကို မသိရသော်လည်း ထိုတောအတွင်းသို့ မျက်စိလည် လမ်းမှားပြီး ဝင်ရောက်သွား လျှင်တော့ အသက်ရှင်လျက်နှင့် ပြန်ထွက်လာနိုင်သူ နည်းလှပေ သည် ။

မုဆိုးအချို့ကတော့ ထိုကိုင်းတောများ အတွင်းသို့ တစွန်းတစ တိုးဝ

င်ကြည့်ရာ ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းလှသော နွံအိုင်များ ရှိနေကြောင်း သိရလေသည်။ ။

ထိုနွံအိုင်အတွင်း ကျသွားပါက ပြန်တက်ရန် မလွယ်ကူဘဲ သေဆုံးနိုင်ပေသည်။ ။

ထိုနွံအိုင်များကြောင့် ကိုင်းတောအတွင်း ဝင်ရောက် သွားသူများ သေဆုံးကြရသောအချက်မှာ ကိုင်းတောကြီးများ အတွင်း၌ နွံအိုင်များ ထက် ပိုမိုကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းသော အန္တရာယ်များ ရှိနေသည် ဟူသောအချက်ပင် ဖြစ်၏။

ရှေးအခါက ထိုလွင်ပြင်ချိုင့်ဝှမ်းဒေသတဝိုက်တွင် အခြေတကျ နေထိုင်ကြသူများ မရှိပေ။

တစ်ခါတစ်ရံ အမဲလိုက်သူများ နှင့် မျက်စိလည် လမ်း မှား၍ ရောက်လာသူအချို့သာ ရှိပေသည်။ ။

နောက်ပိုင်း(၁၉၃၂ ခုနှစ်ဝန်းကျင်လောက်အချိန်က) မှာ တော့ ခရစ်ယာန်သာသနာပြုဆရာ ဂျိုးဇက်ခေါင်းဆောင် သောအဖွဲ့များ ရောက်ရှိလာပြီးနောက်ပိုင်းမှာ ၎င်းတို့ ၏ စည်းရုံး ရေး ကောင်းမှုကြောင့် လီဆူးနှင့် ရဝမ်များ လာရောက်နေထိုင်ကြ သဖြင့် တဖြည်းဖြည်းနှင့် ရွာအဖြစ်သို့ ပြောင်းလဲလာခဲ့ခြင်းဖြစ် ၏။

ဆရာဂျိုးဇက်နှင့် ဦးထန်ဖုန်းရှိန်တို့ က ရွာငယ်ကလေးမှ ရွာကြီးတစ်ရွာအဖြစ်သို့ ရောက်အောင် ကြိုးစားဆောင်ရွက်ခဲ့ကြ လေသည်။ ။

မူလာရီးဒီရွာမှာ ပူတာအိုလွင်ပြင်ချိုင့်ဝှမ်းအတွင်း၌ ရှိ သောကြောင့် လမ်းပန်းဆက်သွယ်ရေးက များစွာခက်ခဲလှသည်။ ။

အရှေ့အနောက်တောင်မြောက်၌ မြို့ရွာများ မရှိပေ။

အရှေ့ဘက်သစ်တောများ နှင့် မလိခမြစ်က ကာဆီး ထားလေသည်

။

ထိုမြစ်ကမ်းတလျှောက်မှာ လည်း ရွံ့နွံများ ထူထပ်သော ကြောင့် သွားရေးလာရေး ခက်ခဲလှသည် ။

မြောက်ဖက်ပိုင်းမှာ တော့ ကိုင်းတောနှင့် ကျူတောကြီး များ ပေါက် သော နွံအိုင်ကြီးများ ရှိသည် ။

ကိုင်းတောကြီးများမှာ မျက်စိတဆုံး ကျယ်ဝန်းလေ သည် ။ ရှေ့က ဖော်ပြသည့် အတိုင်း ထိုနေရာမှာ အန္တရာယ်များ လှသောကြောင့် လူမ ဆိုထားနှင့် ၊ တိရစ္ဆာန်များ ပင် မသွားကြပေ။

အနောက်ဘက်မှာ တော့ ကျောက်နံရံကြီးများ ထောင် ထားသကဲ့သို့ တောင်မြင့်ကြီးများက ကာရံထားလေသည် ။ အနိမ့် ဆုံးတောင်မှာ ပေ ပေါင်း(၅၀၀၀)ကျော် (၆၀၀၀)အထိ အမြင့် ရှိလေသည် ။

ထိုတောင်မြင့်ကြီးများကို ကျော်၍ အနောက်ဘက်သို့ သွားလျှင် မြန် မာနှင့် အိန္ဒိယ နယ်နိမိတ်အစပ်သို့ ရောက်နိုင်ပေ သည် ။

မူလာရီးဒီရွာ၏ တောင်ဘက်မှာ တော့ သစ်တောကြီး များ ရှိသည် ။

ထိုသစ်တောကြီးများ အတွင်းမှာ သစ်ပင်ကြီးငယ်တို့ က နေပြောက် မထိုးအောင် ဖြစ်နေရုံမက သားရဲတိရစ္ဆာန်များ လည်း ပေါသည် ။

ထိုသစ်တောကြီးအတွင်းမှ ကျော်ဖြတ်သွားလျှင်တော့ ပူတာအိုသို့ ရောက်နိုင်ပေသည် ။

ထိုတောင်ဘက်၌ ရှိသောလမ်းမှာ မူလာရီးဒီ ရွာသူ ရွာသားများ အ တွက် တစ်ခုတည်းသော အသုံးပြုရာ သစ်တော လမ်းဖြစ်လေသည် ။

ကျေးရွာထူထောင်စက လိုအပ်သောဆေးဝါး၊ စားနပ် ရိက္ခာများ နှင့် အသုံးအဆောင်ပစ္စည်းများကို ပူတာအိုမြို့သို့ သွား ဝယ်ကြရသည်။ ။

ထိုသို့ သွားရာမှာ တော့ တောင်ဘက်သစ်တောလမ်းကို သာ အသုံးပြုခဲ့ကြလေသည်။ ။

သို့သော်လည်း တောနက်ပြီး ကျယ်ဝန်းလှသောကြောင့် လမ်းကျွမ်း ကျင်သူ မပါဘဲနှင့် သွား၍ မရပေ။

အကယ်၍ လမ်းမကျွမ်းကျင်ဘဲ သွားမိပါက မျက်စိ လည်ကာ ပြန်မထွက်နိုင်ဘဲ ရှိကြလေသည်။ ။

ဦးထန်ဖုန်းရှိန်တို့လို တောလမ်းကျွမ်းကျင်သူများက ဖြတ်လမ်းနှင့် လျှို့ဝှက်လမ်းများကို ကိုယ့်သင်္ကေတနှင့် ကိုယ် မှတ် သားထားကြလေသည်။ ။

ကျေးရွာထူထောင်စက အသုံးပြုခဲ့ကြသည့် တောင် ဘက် တောလမ်းမှာ နောက်ပိုင်းမှာ တော့ ကြောက်မက်ဖွယ် ကောင်းသော အန္တရာယ်များ နှင့် ကြုံလာတတ်လေတော့သည်။ ။

ညအချိန်ရောက်လျှင် တောနက်အတွင်းဆီမှ ကြောက် မက်ဖွယ် ကောင်းသော အော်သံကြီးများ ကြားလာရသည်။ ။

အထူးသဖြင့် လပြည့်နေ့ လကွယ်နေ့များမှာ ပို၍ ကြားရ သည်။ ။

တစ်ခါတစ်ရံ အဝေးဆီမှ အော်ဟစ်လိုက်သောအသံ များကို တစ်စွန်းတစ ကြားကြရပြီး တစ်ခါတစ်လေမှာ လည်း ရွာနှင့် မနီးမဝေး သော တောစပ်နေရာအထိ ဆင်းလာတတ်ပေ သည်။ ။

"အူ...ဂူ...ဂူ"

"အူ...ဂူ...ဂူ"

ထိုအော်သံမှာ တောတိရစ္ဆာန်တစ်ကောင်အော်သံနှင့် တူသလို လူတစ်ယောက်ယောက်က လည်ခေါင်ကို ခြစ်ပြီး ငယ်သံပါအောင် အော်လိုက်သောအသံမျိုးနှင့် လည်း တူလေ သည်။

ရှေးယခင်က ထိုအော်သံမျိုးကို မကြားဖူးခဲ့ကြသော် လည်း နောက်ပိုင်းမှာ တော့ မကြာခဏ ကြားလာကြရသည်။

ထိုအခါ ဦးထန်ဖုန်းရှိန်က ရွာသူရွာသားများကို ဆင့် ခေါ်၍ ပြောပြလေသည်။

"မင်းတို့ ကို ခေါ်ရတာကတော့ တခြား မဟုတ်ဘူး ၊ တောင်ဘက်မှ ရှိတဲ့ မိုးမခသစ်တောကြီးထဲကို အရမ်းမသွားကြ နဲ့ ၊ ငါ့အထင်ပြောရရင် ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ သတ္တဝါတစ် ကောင် ရောက်နေတဲ့ ပုံပဲ၊ ဖြစ်နိုင်ရင်တော့ အဲဒီဘက်တောထဲကို မဝင်တာ အကောင်းဆုံးပဲ၊

တကယ်လို့ မဖြစ်မနေ သွားကြရင်လည်း သတိနဲ့ သွား ကြပေတော့၊ နောက်တစ်ချက်က မိုးမခတောထဲကို ငါမသိဘဲနဲ့ မဝင်ကြတာ အကောင်းဆုံးပဲ"

ထိုသို့ပြောသောအခါ ရွာသားအချို့က မေးသည်။

"ကျုပ်တို့ ရွာသားတွေအတွက် မြို့ကို သွားဖို့ ဒီတစ်လမ်း ပဲ ရှိတာ၊ ဒီလမ်းကမှ မသွားရရင် ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ"

"တခြားလမ်းက သွားပေါ့"

"ဆလိုင်းလည်း ဒီနေရာတွေအကြောင်း သိတာပဲ၊ တခြားလမ်းတွေက ကျွန်တော်တို့ ရွာအတွက် အသုံးပြုလို့ မှ မရ တာ"

"ဒါကတော့ မင်းတို့ ရဲ့ သဘောပဲ၊ ငါကတော့ လူကြီးတစ်ယောက် အနေနဲ့ ပြောသင့်တာပြောပြီး သတိပေးသင့်တာ ပေးရတာပဲ"

ဟု ပြောရာ အချို့လည်း အယုံကြည် သိပ်မရှိကြပေ။

အဘယ်ကြောင့် ဆိုသော်...

ထိုမိုးမခ သစ်တော၌ မင်းမဲ့ မူလာရှိုးဒီရွာ စတင်ထူထောင်စကတည်းက အသုံးပြုခဲ့သည့် ပူတာအိုသို့ ရောက်နိုင်ရန် တစ်ခုတည်းသောလမ်း ဖြစ်နေသောကြောင့် ပင်။

နောက်ပိုင်းမှာ မယုံကြည်သောရွာသားအချို့က ထို တောလမ်းမှ ပင်အသွားအလာ ပြုကြသည် ။

ထိုနေရာကို သွားသောလူနှစ်ယောက်မှာ ရွာသို့ ပြန်ရောက်မလာကြတော့ပေ။

ထိုအခါမှ ထိတ်ထိတ်ပျာပျာ ဖြစ်ကြလေတော့သည် ။

"ဆလိုင်း...လုပ်ပါဦးဗျ၊ ဆလိုင်းသတိပေးထားတဲ့ စကားကို နားမထောင်ဘဲ တောလမ်းက ဖြတ်ပြီး မြို့တက်သွားတဲ့ ရွာသားနှစ်ယောက်တော့ ရွာကို ပြန်မလာနိုင်တော့ဘူးဗျ"

"တယ်ခက်တဲ့ ကောင်တွေပဲကိုး...လူကြီးက မသင့်လို့ သတိပေးတော့လည်း နားမထောင်ချင်ကြဘူး၊ ရွာသားတွေ.. လက်နက်တွေ ယူပြီးလာခဲ့ကြ၊ တောထဲ သွားရှာကြရအောင်"

သတိပေးခဲ့စဉ်က မယုံသလိုရှိသောသူများမှာ ယခုအခါ မှာတော့ အကြောက်ကြီးကြောက်ကာ အချို့မလိုက်ဝံ့ကြတော့ ပေ။

ဦးထန်ဖုန်းရှိန်ကတော့ လူကြီးတစ်ယောက်ဖြစ်သဖြင့် အကြောင်းရှိ

လာသောအခါ မနေသာတော့ဘဲ ရွာသားအချို့ကို ခေါ်ပြီး မိုးမခတောထဲ သို့ လိုက်လံရှာဖွေလေသည်။ မိုးမခတော မှာ သစ်ပင်ကြီးအများစု ပေါက်သောနေရာဖြစ်သောကြောင့် တောခြေမရှုပ်လှပေ။

တောမှာ လူသူအရောက်အပေါက် နည်းလှသောကြောင့် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်လျက်ရှိကာ ချောက်ခြားဖွယ်ရာ ကောင်းလှပေသည်။

အချို့လည်း လူအများနှင့် မို့သာ လိုက်လာကြရသော်လည်း တောထဲ ရောက်သောအခါမှ ကြောက်လန့်လျက်ရှိနေကြသည်။

တောနက်ထဲ ရောက်သောအခါ သစ်ရွက်များ ပေါ်မှာ အနံ့အပြားရှိနေသော လူအရိုးနှင့် တိရစ္ဆာန်အရိုးများ အပြင် အချို့နေရာများ၌ သွေးကွက်များ၊ သွေးစက်များကို တွေ့ကြရသည်။

အချို့သွေးကွက်များမှာ မခြောက်သေးသောကြောင့် ယင်မမည်းရိုင်းများက တဝေါဝေါနှင့် ဝိုင်းအုံနေကြသည်။

သွေးညှီနံ့နှင့် အပုတ်နံ့များကလည်း နေရာအနှံ့၌ ရှိနေလေသည်။

"ဆလိုင်း...တောထဲ ဆက်ဝင်သွားလို့ ဖြစ်ပါ့မလား"

"ဘာဖြစ်လို့လဲ"

"တောထဲ မှာ သွေးကွက်တွေကလည်း အနံ့အပြားပဲ၊ ဘယ်လိုသတ္တဝါမျိုးများ တောထဲ ရောက်နေတာလဲ မသိဘူးနော်"

"ငါလည်း ဘယ်သိပါ့မလဲ၊ အခုမှ တော့ ကြောက်နေလို့ မဖြစ်ဘူး၊ ပျောက်နေတဲ့ လူတွေ တွေ့အောင်ရှာရမှာ မို့ သွားကြစို့ရဲ့"

ဟု ပြောပြီး ရှေ့သို့ ဆက်ဝင်ခဲ့ကြရာ တောနက်အတွင်း အဝေးတစ်နေရာဆီမှ ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းလှသော အော် ဟစ်သံကြီးကို

ကြားကြရသည်။ ။

"အူ...ဂူ...ဂူ"

"ဟော...အော်သံကြားရတယ်"

"နှင်းတောင်တန်းတွေပေါ်မှာ နေတဲ့ နှင်းလူ၊ ဒါမှ မဟုတ် ဂေါ်ရီလာ မျောက်ဝံကြီးတွေများ ဒီတောထဲမှာ ရောက်နေရော့ သလား မသိဘူး"

မိုးမခသစ်တော ရှိသောနေရာမှာ နှင်းဖုံးလွှမ်းနေသော တောင်မြင့်ကြီးများ နှင့် နီးသောကြောင့် အကယ်၍ ရွာသားများ ပြောသလို နှင်းလူ ဒါမှ မဟုတ် ဂေါ်ရီလာမျောက်ဝံကြီးများ ရောက်လာမည်ဆိုလျှင်လည်း ရောက်လာနိုင်သောအခြေအနေ ရှိပေသည်။ ။

အဝေးဆီမှ ကြားနေရသောအော်သံများက သူတို့ ရှိနေ သောနေရာ နှင့် တဖြည်းဖြည်း နီးလာသောကြောင့် ရှေ့ဆက် မတိုးဝံ့ကြဘဲ နေရာမှာ ရပ်ကာ အခြေအနေ စောင့်ကြည့်ကြရ သည်။ ။

သို့သော်လည်း သူတို့ ရှိရာသို့ ရောက်မလာဘဲ တဖြည်း ဖြည်းနှင့် ပြန်ဝေးသွားသောအခါ ရှေ့သို့ ဆက်သွားဝံ့ကြလေ သည်။ ။

သွေးစက်များ အတိုင်း ခြေရာခံပြီး လိုက်သွားကြရာ နောက်ဆုံးမှာ တော့ သစ်ပင်တစ်ပင်၏ ခြေရင်း၌ ရုပ်ပျက်ဆင်း ပျက် အသက်ပျောက် နေကြသော ရွာသားနှစ်ယောက်ကို တွေ့ ကြရလေသည်။ ။

နှစ်ယောက်စလုံး အသက်မရှိတော့ပေ။

တစ်ကိုယ်လုံး ချွန်ထက်သော လက်သည်းရှည်များ ဖြင့် ကုတ်ခြစ်ထားသောဒဏ်ရာများ ၊

ချွန်ထက်လှသောအစွယ်ဖြင့် ကိုက်ဖြတ်ထားသော ဒဏ်ရာများ တွေ့

ရပြီး ထိုဒဏ်ရာများကြောင့် သေဆုံးကြရခြင်း ဖြစ်ပေသည်။ ။

ဦးထန်ဖုန်းရှိန် သတိပေးစဉ်က မယုံကြည်သောရွာသား များမှာ ထိုမြင်ကွင်းကို မြင်သောအခါမှ များစွာထိတ်လန့်တုန်လှုပ်ကြလေသည်။ ။

"ဘယ်လိုသတ္တဝါမျိုး ဖြစ်မလဲ၊ လူနှစ်ယောက်စလုံးကို သတ်ဖြတ်ပစ်ဖို့ ဆိုတာ မလွယ်လှဘူး၊ ကိုးတောင်ကျား တစ်ကောင်တောင် လူနှစ်ယောက်စလုံးကို တပြိုင်နက် သတ်နိုင်ဖို့ ဆိုတာ မလွယ်ဘူး။"

"ဟုတ်ပါရဲ့ ...သူတို့ ကိုယ်ပေါ်မှာ တွေ့တဲ့ လက် သည်းရာတွေက ဝက်ဝံလက်သည်းနဲ့ ကုတ်ထားတဲ့ ဒဏ်ရာမျိုးနဲ့ တော့ အတော်ကလေးတူတယ်၊ ဒါပေမယ့် ဝက်ဝံတော့ ဟုတ် မယ်မထင်ဘူး။"

"အစွယ်ရာ လက်သည်းဒဏ်ရာတွေ ကြည့်ရတာတော့ ဝက်ဝံရဲ့ အစွယ်နဲ့ လက်သည်းဒဏ်ရာတွေနဲ့ တော့ တူတယ်၊ ဒါပေမယ့် အော်တဲ့ အသံက ဝက်ဝံအသံနဲ့ တော့ မတူပြန်ဘူး။"

ဟု အမျိုးမျိုး ပြောဆိုနေကြလေသည်။ ။

ထို့နောက်တွင် သေဆုံးသွားသောလူနှစ်ယောက်ကို တောတွင်းမှာပင် မြေမြှုပ်သဂြုဏ်ရန် ပြင်ဆင်နေကြစဉ်မှာ မြေပျော့သောနေရာ၌ ထင်ကျန်ခဲ့သောခြေရာကြီးများကို ရွာသား တစ်ယောက်က တွေ့မြင်သွားသည်။ ။

"ဒီမှာ ခြေရာကြီးတွေ၊ သေသွားတဲ့ လူတွေရဲ့ ခြေရာနဲ့ တော့ မတူဘူး...အတော်ကြီးတယ်။"

ဟု အော်ပြောသည် နှင့် ထိုနေရာသို့ သွားကြည့်ကြ သည်။ ။

ရေများ ဖြင့် စွတ်စိုလျက်ရှိသောမြေပြင်မှာ တော့ သာမန် ခြေရာများ

ထက် ပိုကြီးသည့် လူခြေနှင့် ဆင်တူသောခြေရာများ ကို တွေ့ရလေသည်။ ။

ရွာသားများမှာ တောတောင်များ အတွင်းသို့ နေရာအနှံ့ အပြား သွားလာရင်းနှင့် လူဝံခြေရာ မျောက်ဝံခြေရာများကို တွေ့မြင်ဖူးခဲ့သည်။ ။

ယခုခြေရာသည် လူခြေနှင့် တူပြီး လူခြေရာထက် ပိုကြီးသော်လည်း လူဝံ မျောက်ဝံခြေရာနှင့် တော့ မတူပေ။

လူဝံ၊ မျောက်ဝံခြေရာများက ခပ်ခွင်ခွင် အနေအထား မျိုး ရှိသော်လည်း ယခုတွေ့မြင်ရသောခြေရာကတော့ လူခြေရာ ကဲ့သို့ ပုံမှန်အနေအထားအတိုင်း ရှိလေသည်။ ။

သို့သော် မြေပျော့အတွင်းသို့ ကုတ်ထားသောနေရာမှာ တော့ ဝက်ဝံခြေရာကဲ့သို့ ခြေသည်းချွန်အရာများကို တွေ့ရလေ သည်။ ။

"ဘာခြေရာကြီးတွေလဲ...လူဝံခြေရာ ဝက်ဝံခြေရာနဲ့ လည်း သိပ်မတူဘူး"

"လူလို ခြေနှစ်ချောင်းနဲ့ သွားလာနိုင်တဲ့ သတ္တဝါကြီးတွေ ထဲမှာ လူဝံ၊ မျောက်ဝံနဲ့ ဝက်ဝံတွေပဲ ရှိတယ်၊ အခုခြေရာက အဲဒီခြေရာတွေနဲ့ မတူဘူး၊ အတော်ဆန်းတဲ့ ခြေရာမျိုးပဲ"

ထိုသို့ပြောဆိုနေကြစဉ်မှာ တောနက်အတွင်းမှ စူးစူး ဝါးဝါးအော်သံများကို ဆက်တိုက်ကြားလာရသဖြင့် ကြာကြာ ဆက်မနေဝံ့ကြတော့ဘဲ အလောင်းများကို အလျင်အမြန် မြေမြုပ်ပြီးနောက် တောထဲမှ ပြန်ထွက်ခဲ့ကြလေသည်။ ။

မိုးမခတောကတော့ သူတို့ အတွက် ကြောက်မက်ဖွယ် ကောင်းသော ပဟေဠိတစ်ခု ပေးလိုက်ခဲ့လေပြီ။

အခန်း(၃)
စည်းသုံးတန်ခွားရသည့် တောကြမ်း

နောက်ပိုင်းမှာ တော့ မိုးမခတောအတွင်းသို့ သွား ရောက်ရမည့် ကိစ္စများကို သိပ်ပြီးအရဲမကိုးဝံ့ကြတော့ပေ။

ထို့ကြောင့် မူလာရီးဒီရွာသူရွာသားများ အတွက် တစ်ခုပဲ အခက်အခဲ ဖြစ်လာသည် ။

အခြားမဟုတ်ပေ...။

သူတို့ အတွက် တစ်ခုတည်း အားကိုးအားထား ပြုနေရ သော ပူတာအိုမြို့သို့ မသွားဝံ့သောကိစ္စပင်ဖြစ်ပေသည် ။

သို့သော်လည်း တစ်နှစ်လုံးနေမှ တစ်ခါတစ်လေ လောက်သာ သွားကြရသဖြင့် ထိုကိစ္စသည် မဖြစ်မနေ ဆောင် ရွက်ရမည့် ကိစ္စမျိုး တော့ မဟုတ်ပေ။

သူတို့ အတွက် တောင်ယာစိုက်ပျိုးခြင်း၊ တောလိုက်ခြင်း၊ သိုး၊ ဆိတ်၊ ကြက်၊ ဝက်၊ နွားမွေးမြူခြင်း စသောလုပ်ငန်းများ နှင့် ပင် တဝမ်းတခါး စားသောက်ကြသည် ။

ကျန်းမာရေးအတွက်လည်း မိမိတို့ ဒေသမှာ ရှိသော ဆေးဝါးများ နှင့် ပင် ကုသလိုက်ရုံဖြင့် ပြီးနိုင်သည် ။

သူတို့ အတွက် အပိုပစ္စည်း အသုံးအဆောင် မလိုသော ကြောင့် မြို့သို့ တကူးတက သွားရန်မလိုကြပေ။

ယခင်ကတော့ အဖော်ကောင်းလျှင် မြို့သို့ လိုက်သွားပြီး မိမိတို့ ရှာ ဖွေစုဆောင်းထားသော ပစ္စည်းများကို သွားရောက် ရောင်းချကြသည်။ ။

ရှေးအခါက ထိုကဲ့သို့ သွားသော်လည်း သဘာဝ တော ရိုင်းတိရစ္ဆာန် များ ၏ ဘေးအန္တရာယ်လောက်သာ တွေ့ရတတ်ပြီး အခြားထူးထူးခြားခြား အန္တရာယ်မျိုးတော့ မတွေ့ရပေ။

ယခုတော့ ယခင်ကဲ့သို့ မဟုတ်တော့ပေ။

မိုးမ ခ တေ ဘတဝ္ဇ ခ်းမၤၤ ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းလှသော အန္တရာယ်များ ရှိနေချေပြီ။

တောတွင်းသို့ ဝင်သူမှန်သမျှ အလွတ်မပေးဘဲ ဖမ်းဆီး သတ်ဖြတ်လျက်ရှိနေသောကြောင့် တစ်ယောက်ချင်း နှစ် ယောက်ချင်း မည်သူမှ တောတွင်းသို့ မသွားဝံ့ကြတော့ပေ။

တောတွင်းသို့ အရဲစွန့်ကာ ဝင်ရောက်ကြသူများမှာ လည်း လွတ်လမ်းမရှိဘဲ သေကျေပျက်စီးကြသောကြောင့် တော တွင်းမှ သတ္တဝါသည် မည်သို့သောသတ္တဝါမျိုးဖြစ်သည် ကို မည် သူမှ မသိကြရသေးပေ။

မကြာခဏဆိုသလို ထိုကဲ့သို့ လူအသေအပျောက် ရှိလာသောအခါ ဦးထန်ဖုန်းရှိန်က ၎င်း၏ ရွာသူရွာသားများကို ထပ်မံခေါ်ယူ၍ သတိပေး ရပြန်သည်။ ။

"မင်းတို့ ငါပြောတဲ့ စကားကို နားမထောင်ကြဘူး၊ မယုံ ကြည်လို့ ဇွတ်သွားတဲ့ လူတွေ အသေဆိုးနဲ့ သေကြရတာ အမြင်ပဲ မဟုတ်လား၊ နောက်ကို ဒီတောထဲကို ငါ့အမိန့်မရဘဲနဲ့ ဘယ်သူမှ မသွားရဘူး၊ မင်းတို့ အပြင်သွားချင်ရင် တခြားလမ်းတွေက သွား ကြ"

ထိုသို့ပြောသော်လည်း တခြားလမ်းက သွားဖို့ ရန်ကိစ္စမှာ ဘယ်လိုမှ

မဖြစ်နိုင်သောကိစ္စဖြစ်သည်။

မြောက်ဘက်တွင် နွဲ့အိုင်ကြီးများ၊

အနောက်ဘက်တွင် တောင်မြင့်ကြီးများ၊

အရှေ့ဘက်တွင် ရွှံ့နွဲ့ထူထပ်လှသော မလိခမြစ်ကြီးက ဆီးတားထားသောကြောင့် လွယ်လွယ်ကူကူ သွား၍ မရမှန်း အားလုံးသိကြသည်။

အကယ်၍ ထိုနေရာများမှ ခက်ခက်ခဲခဲ သွားလျှင်လည်း မြို့ရှိသော နေရာသို့ မရောက်နိုင်ပေ။

သို့ကြောင့် ထိုဘက်လမ်းများမှ သွားရမည့် ကိစ္စကို မည်သူကမှ မစဉ်းစားကြပေ။

"ဒါဖြင့် ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ ဆလိုင်း"

"ဒီကိစ္စကို နတ်ဆရာ ဇေယျာထန်နဲ့ လည်း မေးမြန်းကြည့် ရမယ်၊ ဒါမှ အဖြေသိရမယ်"

ဟု ပြောကာ နောက်တစ်နေ့တွင် နတ်ဆရာဇေယျာထန် ရှိသောတဲသို့ သွားကြသည်။

၎င်းမှာ တောနှင့် မနီးမဝေးလှသောနေရာတွင် တဲတစ် လုံးနှင့် တစ်ယောက်တည်း နေသူဖြစ်သည်။

တဲ၏ ထက်ဝက်ခန့်မှာ စင်မြင့်ကဲ့သို့ ဆောက်ထားပြီး ထိုအပေါ်မှာ အရပ်မျိုးစုံ တင်ထားသည်။

၎င်းကတော့ ထိုအရပ်များမှာ သက်ဆိုင်ရာနတ်ရုပ်များ ဖြစ်သည် ဟု ပြောသော်လည်း အမျိုးအမည်များကိုတော့ ခွဲခြား ပြောဆိုခြင်းမရှိပေ။

ဇေယျာထန်ကို နတ်များ အကြောင်း သိရှိသာမက ပယော ဂန့် သက်

ဆိုင်သောရောဂါများကို ပျောက်ကင်းအောင် ကုသ ပေးနိုင်သူအဖြစ် တစ်ရွာလုံးက ယုံကြည်အားကိုးကြသည်။ ။

ဇေယျာလှိုင်ထံမှ မူလာရီးဒီရွာ စတင်ထူထောင်စကတည်းက ရှိနေသူဖြစ်ပြီး ဦးထန်ဖုန်းရှိန်နှင့် လည်း ခင်မင်ရင်းနှီးသူဖြစ်သည်။ ။

မိုးမခတောတွင်းမှ မိစ္ဆာအကြောင်းကို သွားရောက်မေးမြန်းသောအခါ ဇေယျာလှိုင်က သက်ဆိုင်ရာနတ်ရုပ်များကို ထုံးစံအတိုင်း ပူဇော်ပသပြီးနောက် ဤသို့ပြောလေသည်။ ။

"တောစောင့်နတ်နဲ့ တောင်စောင့်နတ်တွေက ပြောတယ်၊ အခု မိုးမခတောထဲမှာ ရောက်နေတဲ့ မိစ္ဆာကောင်ဟာ မိုးမခတောစောင့်နတ်ရဲ့ လက်ပါးစေ့ဖြစ်တဲ့ မိစ္ဆာတစ်ကောင်ပဲ"

"ဟင်.."

ထိုစကားကြားသောအခါ အားလုံးမျက်လုံးပြူးသွားကြသည်။ ။

"သူက သူ့ရဲ့ ပိုင်နက်ထဲကို ဝင်လာရင် မကြိုက်ဘူး၊ ဒါကြောင့် ဝင်လာတဲ့ လူမှန်သမျှ အသေဆိုးနဲ့ သေရတာပဲ"

"ဒါ..ဒါဖြင့် ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲဟင်"

"ဒီတောထဲကို ဘယ်သူမှ မဝင်ရအောင် စည်းတားထားရမယ်၊ နောက်ပြီး တစ်လတစ်ခါ သားကောင်ကို ယဇ်ပူဇော်ပြီး အစာကျွေးရမယ်၊

ရွာသားတွေအားလုံးလည်း ဒီနယ်မြေအနီးတဝိုက်မှာ ရှိတဲ့ ပရလောကသားတွေ၊ ဝိညာဉ်တွေကို ခေါ်ပြီး ခေါ်စာစားပွဲ ပြုလုပ်ပေးရမယ်"

"ခေါ်စာစားပွဲဆိုတာ ဘယ်လိုလုပ်ရမှာလဲ"

"နွားတစ်ကောင်ကို ယဇ်ပူဇော်သတ်ဖြတ်ပြီးရင် တစ်ပိုင်းကို တော

စပ်က သတ်မှတ်ထားတဲ့ နေရာတစ်ခုမှာ သွားပစ် ပေးရမယ်။

ကျန်တဲ့ တစ်ပိုင်းကို ချက်ပြုတ်ပြီး ရွာသူရွာသားတွေက ဝိညာဉ်တွေ ပရလောကသားတွေနဲ့ အတူတူ ပျော်ပျော်ပါးပါး စားသောက်ကြရမယ်။

ဒီလိုမှ မလုပ်ဘူးဆိုရင် မိစ္ဆာကောင်ကြီးက ရွာထဲအထိ ဝင် လာပြီး လူတွေကို ဖျက်ဆီးသတ်ဖြတ်လိမ့်မယ်"

နတ်ဆရာဇေယျနန်းထန်၏ စကားသည် ကြောက်မက်ဖွယ် ရာ ကောင်း လှပေသည် ။

သို့ကြောင့် သူပြောသည့် အတိုင်း အမြန်ဆုံး ပြုလုပ်ရန် ရွာသူရွာ သားများက ဦးထန်ဖုန်းရှိန်အား ပိုင်းဝန်းပြောကြလေ သည် ။

ဇေယျနန်းထန် ပြောသည့် အတိုင်း နောက်ရက်များမှာ တော့ မူလာရိုးဒီရွာနှင့် မိုးမခတောစပ်တွင် စည်းရုံးသဖွယ် နွယ်သုံးကြိုး တန်း တန်းကာ ကာရံလိုက်ကြသည် ။

တောတွင်းပိုင်းမှာ ရှိသောနွယ်ကြိုး၌ အနက်ရောင် ပိတ်စအလံက လေးများ သဏ္ဌာန်ပြုလုပ်ကာ တန်းစီလျက် ချည် ထားလေသည် ။

အလယ်ကြိုး၌ မူ အနီရောင်အလံကလေးများ ချည်ထား ပြီး ရွာနှင့် အနီးဆုံးမှာ ရှိသော နွယ်ကြိုးတွင် အဝါရောင်အလံ ကလေးများ ချည် ထားသည် ။

ရွာဘက်မှာ ရှိသော စည်းရုံးအနီး၌ အလံတိုင်တစ်တိုင် စိုက်ထူကာ အဖြူရောင်အလံတစ်ခု လွှင့်တင်ထားလေသည် ။

လေတိုက်သောအခါ အလံများ ၏ တဖျတ်ဖျတ် လွင့်နေ သောအသံများမှာ တိတ်ဆိတ်နေသော တောစပ်တဝိုက်မှာ ချောက်ခြား ဖွယ်ရာဖြစ်နေသည် ။

တကယ်တော့ ထိုစည်းကြိုးများမှာ မိုးမခတောနှင့် မူလာရီးဒီရွာကို ခြားထားသော စည်းများ ဆိုက မမှားပေ။

ထိုသို့စည်းတားထားပြီးနောက်တွင် ရွာသူရွာသားများ က အကြောင်းကြီးငယ် မရှိဘဲ ထိုစည်းကြိုးများကို ကျော်ပြီး တောတွင်းသို့ မဝင်ကြတော့ပေ။

ထိုကဲ့သို့ စည်းကြိုးတားပြီးသောအခါ တောတွင်းမှ မိစ္ဆာ ကောင်အတွက် အစာကျွေးရန် ပြင်ရပြန်သည်။ ။

နွားတစ်ကောင်ကို သတ်ဖြတ်ပြီး ပေါင်တစ်ချောင်းကို တောတွင်းမှ မိစ္ဆာကောင်အတွက် သွားပစ်ပေးရပြီး ကျန်တစ် ချောင်းကိုတော့ နတ်ပူဇော်ရန် နတ်ဆရာဇေယျာထံသို့ ပို့ပေးရသည်။ ။

ကျန်အသားများကို ချက်ပြုတ်၍ တစ်ရွာလုံး ပိုင်းဖွဲ့စား သောက်ရန် စီစဉ်ကြလေသည်။ ။

တောထဲမှ မိစ္ဆာကောင်အတွက် အသားပိုင်း သွားပစ် ပေးရသောနေရာကို ရွာ၏ အနောက်ဘက် နွယ်စည်းများ ကာထားသောနေရာအတွင်းဘက်ရှိ ကျောက်တုံးကြီးတစ်တုံးအပေါ် သို့ ပစ်တင်ရန် ရွေးချယ်ထားသည်။ ။

အမဲသားပိုင်း သွားပစ်ရန် ရွာသားလေးယောက်ကို ရွေး ချယ်ထားသည်။ ။

လေးယောက်စလုံး အနက်ရောင်ဝတ်ရုံရှည်ကြီးများ ဝတ်ဆင်ထားကာ မျက်နှာကို မမြင်နိုင်စေရန် မိုးကာအစွပ်ကဲ့သို့ ဦးခေါင်းအစွပ်ကြီးများကို စွပ်ထားကြသည်။ ။

မှောင်ရီသမ်းစအချိန်တွင် လူလေးယောက်က အမဲသား ပိုင်းကို ယူ

ဆောင်ပြီးနောက် ကျောက်တုံးရှိရာသို့ သွားကြလေ သည် ။

စည်းရိုးအစပ်သို့ ရောက်သောအခါ လူနှစ်ယောက်က မလှမ်းမကမ်း နေရာမှာ ကျန်ခဲ့ပြီး ကျန်နှစ်ယောက်က နွားပေါင် ကြီးကို သယ်မ,ကာ ကျောက်တုံးကြီး ရှိရာ စည်းရိုးအနီးသို့ သွား ကြလေသည် ။

အချိန်မှာ နေဝင်ချိန်ဖြစ်သောကြောင့် ပတ်ဝန်းကျင် တစ်ဝိုက်မှာ အမှောင်ရိပ်များ ဖုံးလွှမ်းစပြုနေချေပြီ။

ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေသော် လည်း လေတိုးသဖြင့် စည်းကြိုးတန်း၌ ချိတ်ဆွဲထားသော အလံ ကလေးများ ဆီမှ တဖျတ်ဖျတ် မြည်သံများက ချောက်ခြားဖွယ်ရာ ပေါ်ထွက်နေလေ သည် ။

လူနှစ်ယောက်က နွားပေါင်ကြီးကို တစ်ယောက်တစ် ဖက် ကိုင်ကာ အမှောင်ရိပ်သမ်းနေသော တောတွင်းဘက်သို့ အထိတ်တလန့် လှမ်းကြည့်နေကြသည် ။

ထူးခြားသောအချက်မှာ တောအတွင်း၌ မည်သည့် သတ္တဝါမှ မတွေ့ရဘဲ ငြိမ်သက်နေခြင်းပင် ဖြစ်၏။ လေက တစ် ချက်တစ်ချက် တိုးလိုက်ရာ ငြိမ်သက်နေသော သစ်ပင်ကြီးများ က တညီတညာတည်း လှုပ်ရှားနေကြသည် ။

ထိုအခိုက်မှာ ပင် တောတွင်းတစ်နေရာမှ စူးစူးဝါးဝါး အော်သံကြီး ပေါ်ထွက် လာလေသည် ။

"အူ...ဂူ...ဂူ..."

ထိုအော်သံကြားသောအခါ အမဲသားပိုင်းကို ကိုင်ထား သောလူနှစ်ယောက်မှာ အမဲသားပိုင်းပင် လွတ်ကျသွားလေ တော့သည် ။

ထိုအခါ နောက်မှ နှစ်ယောက်က ကြောက်ကြောက် လန့်လန့်နှင့် လှမ်းအော်ကြသည်။ ။

"မြန်မြန်လုပ်ကြလေ"

ထိုအခါမှ လွတ်ကျသွားသော အမဲသားပိုင်းကို ပြန် ကောက်ယူပြီး တစ်ယောက်တစ်ဖက်စီ ကိုင်ကာ လက်လွှဲအားယူ ပြီးနောက် ကျောက်တုံးရှိရာသို့ လှမ်းပစ်တင်လိုက်ကြသည်။ ။

"ဗုန်း..."

ကျောက်တုံးပေါ်သို့ အမဲသားတုံး ကျသွားသောအသံ က တိတ်ဆိတ်နေသောပတ်ဝန်းကျင်၌ ကျယ်လောင်စွာ ပေါ်ထွက်သွားသည်။ ။

လူလေးယောက်လည်း ကြောက်ကြောက်လန့်လန့်ဖြင့် ထိုနေရာမှ ပြေးထွက်သွားကြလေသည်။ ။

ထိုအချိန်တွင် ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းသောအော်သံ ကြီးက တောစပ်နှင့် တဖြည်းဖြည်း နီး လာလေသည်။ ။

အတန်ကြာသော် ကျောက်တုံးကြီးအနောက်ဘက်မှ လက်သည်းရှည်ကြီးများ ဖြင့် လူလက်နှင့် တူသော လက်ကြီးတစ် ဖက် ထွက်လာပြီး ကျောက်တုံးပေါ်မှ အမဲသားတုံးကို ဆွဲယူသွား လေတော့သည်။ ။

ထို့နောက်မှာ တော့ တောစပ်တစ်ခုလုံး ပြန်လည်တိတ် ဆိတ်သွားလေသည်။ ။

မူလာရှီးဒီရွာအလယ်မှာ တော့ ရွာသူရွာသားများ စုဝေး ကာ ခေါစာစားပွဲ ပြုလုပ်နေကြလေသည်။ ။

ရွာအလယ်၌ ရှိသော ကွက်လပ်ကြီးတွင် ဝါးနှင့် သစ် သားပြားများ

ကို အသုံးပြု၍ တန်းလျားနှင့် ထိုင်ရန် တန်းများ ပြုလုပ်ထားသည်။ ။

တန်းလျားများ အပေါ်မှာ တော့ အင်ဖက်နှင့် ငှက်ပျော ရွက်များ ခင်းကာ ထမင်းနှင့် ဟင်းများ ပံ့ထားလေသည်။ ။ ရွာသူ ရွာသားများက တန်းလျားများ အနီး၌ တန်းစီလျက် ရပ်နေကြ သည်။ ။

တန်းလျားထိပ်တစ်နေရာမှာ တော့ နတ်ဆရာ ဇေယျာန် ထန်က ရပ်ကာ ရွာသူရွာသားများ ဘေးအန္တရာယ်မှ ကင်းဝေးကြ စေရန် ဆုတောင်းပေးနေလေသည်။ ။

ရွာသူရွာသားများကလည်း ခရစ်ယာန်ဘာသာဝင်များ ၏ ဆုတောင်းမှုပြုသော ပုံသဏ္ဌာန်အတိုင်း ဆုတောင်းနေကြ လေသည်။ ။

ဆုတောင်းပြီးသောအခါ ထမင်းပွဲများ ခင်းထားသော ခုံတန်းလျားများ ပေါ်သို့ ဝင်ထိုင်ကာ ငြိမ်သက်စွာဖြင့် ရှိနေကြ သည်။ ။

ထိုအခိုက်မှာ ပင် နတ်ဆရာ ဇေယျာန်၏ အသံကြီးက ဟိန်း၍ ထွက်လာကြလေသည်။ ။

"ဤအနီးပတ်ဝန်းကျင်မှာ ရှိနေကြသော ဝိညာဉ် အပေါင်းတို့ ၊ ပရလောကသားအပေါင်းတို့ ... ကျွန်ုပ်တို့ နှင့် အတူ ခေါစာစားပွဲကို အတူတူ စားသောက်ရန် ကျွန်ုပ်က ဖိတ် ကြားအပ်ပါတယ်၊ သင်တို့ သည် ကျွန်ုပ်တို့ အား လာရောက်နှောင့် ယှက်နေသော မိစ္ဆာအန္တရာယ်များကိုလည်း ဖယ်ရှားပေးကြပါ ကုန်လော့။"

ထိုသို့ပြောဆိုပြီးနောက် တန်းလျားပေါ်မှာ ချထားသော ထမင်းနှင့် ဟင်းများကို ပျော်ရွှင်စွာဖြင့် စားသောက်ကြလေသည်။ ။

ထိုသို့စားသောက်နေကြစဉ်မှာ တန်းလျားပေါ်မှာ ဖက် များကို တစ်ဆက်တည်း ခင်းထားပြီး ထမင်းနှင့် ဟင်းများကို ပံ့ထား၍ လက်ရည်တ

စံပြင်တည်း ဝိုင်းဖွဲ့စားသောက်ကြလေ သည် ။

ထိုအချိန်မှာ တစ်ဦးနှင့် တစ်ဦးပျော်ရွှင်စွာ ပြောဆို ရယ် မောနေကြ သဖြင့် ကြောက်မက်ဖွယ်ရာကောင်းသော အန္တရာယ် များကို မေ့ပျောက် လျက်ရှိနေကြသည် ။ ထိုအချိန်မှာ လူများကြား ထဲသို့ ဝိုးတဝါး ပုံရိပ်သ ဣန္ဒာန်များ ဝင်ရောက်ကာ တန်းလျားပေါ် မှာ ချထားသော အစားအ သောက်များကို ဝင်ရောက်စား သောက်ကြသည် ကိုတော့ ရွာသားများ မ သိလိုက်ကြတော့ပေ။

ထမင်းနှင့် ဟင်းများမှာ ရွာသားများ စားသောက်သည့် ကုန်ခြင်းမျိုး မဟုတ်ဘဲ မမြင်ရသောလူများ ဝင်ရောက်စား သောက်သွားကြရာ ခဏ ချင်းမှာ ပင် ပြောင်သွားလေသည် ။

"တန်းလျားပေါ်မှာ ချထားတဲ့ ထမင်းနဲ့ ဟင်းတွေက ငါတို့ စားလိုက် ရတာကနည်းနည်း၊ ကုန်တာ မြန်လှချည်လားဟ"

"ဟုတ်တယ်...ငါ့ဘေးမှာ လည်း တစ်ယောက် ယောက်က ဝင်ထိုင်ပြီးစားနေသလိုပဲ၊ လူတော့ မမြင်ရဘူး၊ ထမင်းနဲ့ ဟင်းအပုံက တော့ ချက်ချင်းကုန်သွားတာ သတိပြုမိ လိုက်တယ်"

ထိုအခါ နတ်ဆရာ ဇေယျာနန္ဒာ အားလုံးကြားအောင် ပြောပြလေ သည် ။

"ဘာမှ မကြောက်ကြနဲ့ ...ဘာမှ မစိုးရိမ်ကြနဲ့ ၊ ခေါစာ ကျွေးတယ်ဆို တာ မမြင်ရတဲ့ ပရလောကသားတွေ ဝိညာဉ်တွေ ကို ခေါ်ပြီး အစာကျွေး တာပဲ၊ ဒီတော့ သူတို့ ရောက် လာပြီး အစားအသောက်တွေ စားတာ၊ ဘာမှ ကြောက်စရာမရှိပါဘူး၊

သူတို့ က ငါတို့ ကို အနှောင့်အယှက်ပေးနေတဲ့ မိစ္ဆာနဲ့ အန္တရာယ်တွေ

ကို ရှင်းပေးလိမ့်မယ်"

ဟု ပြောသောအခါ အားလုံးကြောက်ရွံ့စိတ်များ ပြေ ဖျောက်သွားပြီး စိတ်သက်သာရာ ရသွားကြလေတော့သည်။ ။

အချိန်ကလည်း ညဉ့်နက်ပိုင်းအချိန်သို့ ရောက်ခဲ့ပေပြီ။ ကောင်းကင် ၌ လရောင်ရှိသော်လည်း နှင်းများ ကျနေသော ကြောင့် လရောင်က ဝိုး တဝါးမျှသာ လင်းနိုင်ပေသည်။ ။

ရွာနှင့် စည်းသုံးတန်ခြားထားသည့် အခြားတစ်ဖက်၌ ရှိသော မိုးမခ တောတစ်ခုလုံးကတော့ ငြိမ်သက်လျက်ရှိနေချေ သည်။ ။

*